

Arrest

nr. 153 424 van 28 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 30 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 april 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 9 maart 2004 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 24 maart 2004 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*). Op 17 mei 2004 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.2. Op 7 april 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 19 december 2008 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde. Op 29 december 2008 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 16 januari 2009 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 20 april 2012 wordt ook deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde. Deze beslissing wordt op 24 januari 2013 aan verzoekende partij betekend. Op diezelfde dag neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 2 april 2015 wordt verzoekende partij tijdens een reguliere verkeerscontrole betrappt op het voorleggen van een rijbewijs dat haar niet toebehoort. Uit het “Administratief verslag vreemdelingencontrole” d.d. 2 april 2015, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat voor “aanmatiging van naam” een proces-verbaal werd opgesteld met nummer: “AN.9322.LB.040567/2015”.

1.5. De gemachtigde neemt op 3 april 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De verzoekende partij neemt op dezelfde dag kennis van deze beslissing. Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad verworpen op 28 september 2015 bij arrest nr. 153 425.

1.6. Op 3 april 2015 wordt door de gemachtigde tevens een beslissing genomen tot de afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies), op dezelfde dag betekend aan de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Aan de heer, die verklaart te heten(1): naam: L. (...) voornaam: A. (...) geboortedatum: (...) geboorteplaats: L. (...) nationaliteit: Angola

In voorkomend geval ALIAS:...

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03/04/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene is op heterdaad betrappt voor aanmatiging naam PV nr AN.22.LB.040567/2015 opgesteld door de politie Antwerpen West. Er bestaat dus een risico dat betrokkene de openbare orde opnieuw zal schenden.

Daarenboven heeft hij geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 24/01/2013 betekend werd ingevolge een aanvraag tot regularisatie dat onontvankelijk werd verklaard.

Om deze reden wordt hem een inreisverbod opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene is op heterdaad betrappt voor aanmatiging naam PV nr AN.22.LB.040567/2015 opgesteld door de politie

Antwerpen West. Er bestaat dus een risico dat betrokkene de openbare orde opnieuw zal schenden.

Daarenboven heeft hij geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 24/01/2013 betekend werd ingevolge een aanvraag tot regularisatie dat onontvankelijk werd verklaard.

Om deze redenen wordt hem een inreisverbod van 3 jaar opgelegd.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij voert in een eerste doch enig middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het vermoeden van onschuld en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.2. Het middel luidt als volgt:

“1.

Het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

§ 2. (...) De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Dit artikel is een omzetting van het artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115. Er dient dus rekening gehouden te worden met de hogere normen die van toepassing zijn in het gemeenschapsrecht, zoals het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het artikel 41 van dit Handvest stelt het volgende:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Het arrest M.M. t. Ireland van het Europese Hof van Justitie d.d. 22.11.2012 verduidelijkt het hoorrecht als volgt:

“83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People "s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, Jurispr. blz. I-13427, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te

onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C-269/90, Jurispr. blz. I-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.”

Indien deze verplichting voor de administratie niet gerespecteerd wordt kan de beslissing vernietigd worden voor zover de betrokkene elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

In arresten van uw Raad d.d. 05.09.2014 en 26.09.2014 werden bevelen om het grondgebied te verlaten geschorst wegens schending van het hoorrecht. Beide betrokkenen vormden een gezin met een Unieburger en in geen van beide zaken werd de betrokkene gehoord voordat hij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten én opgesloten werd. Uw Raad stelde in de twee arresten dat de vreemdelingen gehoord hadden moeten worden zodat ze hun gezinssituatie hadden kunnen uiteenzetten en de Dienst Vreemdelingenzaken hiermee rekening had kunnen en moeten houden.

Verzoeker bevindt zich in een gelijkaardige situatie.

Hij woont samen met zijn partner, mevrouw M. W. (...). Zij is van Surinaamse afkomst en vroeg de Belgische nationaliteit aan via naturalisatie in november 2011. Aangezien de wachttijd hiervoor ongeveer drie jaar is verwacht zij elk moment een beslissing te ontvangen. Zij vroeg tevens een nieuwe geboortakte op om een aanvraag in te dienen conform de nieuwe nationaliteitswet, aangezien zij aan alle voorwaarden voldoet. Hoe dan ook wordt zij dit jaar nog Belg.

Verzoeker kan een gezinsleven met haar en haar twee dochters C. (...) en W. (...) laten gelden. Verzoeker en zijn partner verzamelen de nodige documenten om een verklaring van wettelijke samenwoning te kunnen afleggen. Aangezien mevrouw Williams werkt en beschikt over een huurcontract en ziekteverzekering komt verzoeker dan in aanmerking voor een verblijfsrecht op basis van het artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet.

Daar waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker op heterdaad betrapt zou zijn op het zich aanmatigen van andermans naam, en hij daardoor een gevaar zou vormen voor de openbare orde, zou verzoeker bij het uitoefenen van zijn hoorrecht hebben kunnen uitleggen dat hij de jas van een vriend had geleend, waarin diens rijbewijs en bankkaart achtergebleven waren. De politie heeft deze bij fouillering gevonden, maar verzoeker heeft meteen gemeld dat dit niet zijn documenten waren, zodat er geen sprake kan zijn van aanmatiging van naam. Het vermoeden van onschuld wordt geschonden doordat deze „feiten“ voor waar worden aangenomen zonder enige vorm van proces.

Deze elementen hadden een belangrijke invloed kunnen uitoefenen bij het nemen van een beslissing. Het hoorrecht werd dan ook geschonden.

2.

Het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vereist, zoals boven reeds aangeduid, dat er rekening moet gehouden worden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en stelt dat de overheid zich er om humanitaire redenen van kan onthouden om een inreisverbod af te leveren.

Geen van beide is in casu gebeurd, terwijl verzoeker zich wel degelijk in specifieke, en humanitair gezien behatelswaardige, omstandigheden bevindt.

Verzoeker verwijst zijn gezinsleven, dat beschermd wordt door het art. 8 E.V.R.M. Ook ongehuwde samenwoners kunnen deze bescherming invoeren (E.H.R.M., X., Y. and Z. v. United Kingdom, § 36.)

De bestreden beslissing vermeldt geen woord over het gezinsleven van verzoeker. Hieruit blijkt dat er - opnieuw - geenszins rekening werd gehouden met deze elementen.

Op deze manier werd het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet geschonden, net als de materiële motiveringsplicht en het artikel 8 van het E.V.R.M.

3.

Als motivering voor de termijn van drie jaar stelt de bestreden beslissing dat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, en dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 24.01.2013.

Wat betreft het vrijwillig vertrek waarvoor in het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn wordt toegestaan dient opgemerkt te worden dat met dezelfde post een beroep tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten vertrekt.

Verzoeker heeft verder wél reeds gepoogd om vrijwillig te vertrekken (waarna hij van plan was om een visum gezinshereniging of -vorming aan te vragen), maar slaagde hier niet in doordat hij niet over de nodige documenten beschikte.

De motivering van de bestreden beslissing is ook op dit punt niet correct. De materiële motiveringsplicht is geschonden.”

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Ook het Handvest is enkel van toepassing indien de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van Unierecht. Dit volgt duidelijk uit artikel 51, lid 1 van het Handvest dat de werkingssfeer van het Handvest bepaalt.

De bestreden beslissing betreft een inreisverbod dat werd opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van Vreemdelingenwet. Er wordt niet betwist dat het hoorrecht en de rechten van verdediging, als algemene beginselen van Unierecht, *in casu* gelden aangezien door het nemen van de bestreden beslissing uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing heeft, in het kader van de omzetting en toepassing van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), een voldoende aanknopingspunt met Unierecht en valt binnen de werkingssfeer ervan (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

3.5. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87) en aldaar aangehaalde rechtspraak. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het wordt niet betwist dat de bestreden beslissing dient te worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is dan ook van toepassing;

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een inreisverbod moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* richtlijn 2008/115/EU (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EU, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37). De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een inreisverbod moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar.

3.6. Niettemin, kan volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod voor een bepaalde termijn, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

3.7. *In casu* blijkt er onenigheid over de vraag of verzoekende partij al dan niet werd gehoord. Verzoekende partij voert aan dat zij niet werd gehoord omtrent haar gezinsleven met mevrouw M. W. en haar twee dochters, C. en W., waarmee rekening had moeten worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij wijst daarentegen op het administratief verslag van vreemdelingencontrole van 2 april 2015 dat zich in het administratief dossier bevindt. Verwerende partij stelt dat uit dit verslag blijkt dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen en dat uit dit verslag kan worden afgeleid dat verzoekende partij op 2 april 2015 verhoord werd. Dit verhoor werd opgenomen in het PV AN.22.LB.040567/2015, hetgeen echter niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken mag worden overgemaakt, nu er enkel een administratief verslag vreemdelingencontrole kan worden overgemaakt. De Raad merkt op dat verwerende partij hiermee

echter uitdrukkelijk aangeeft dat zij zelf geen kennis heeft genomen van de verklaringen die verzoekende partij in het kader van het verhoor bij de politie heeft afgelegd op 2 april 2015.

Verwerende partij stelt dat verzoekende partij werd gehoord in het kader van het administratief verslag vreemdelingencontrole. Dit administratief verslag vreemdelingencontrole kan echter *in casu* geenszins als een proces-verbaal van verhoor worden beschouwd. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat het administratief verslag vreemdelingencontrole van 2 april 2015 niet ondertekend is door de verzoekende partij. Voorts stelt de Raad vast dat dit verslag amper informatie bevat. Het verslag van vreemdelingencontrole van 2 april 2015 geeft derhalve geen uitsluitsel dat verzoekende partij een noemenswaardig gehoor over diens beweerde gezinsleven heeft gehad.

3.8. Daargelaten deze vaststelling, wijst de Raad erop dat de kern van onderhavige vordering *in casu* de vraag is of er sprake is van een gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt en of dit gegeven een invloed had kunnen hebben op de besluitvorming van de gemachtigde.

Wanneer een risico van schending van het respect voor gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzoudhi v. Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, *Yildiz v. Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet. Dit is een autonoom begrip dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekende partij geeft in het verzoekschrift aan reeds verscheidene jaren samen te wonen met haar partner, mevrouw M. W. en dat zij met haar partner en dier twee dochters, C. en W., een beschermenswaardig gezin vormt in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoekende partij licht toe dat haar partner een aanvraag tot naturalisatie heeft ingediend, dat haar partner “*dit jaar nog*” Belg zal worden en dat zij en haar partner de nodige documenten verzamelen om een verklaring van wettelijke samenwoning te kunnen afleggen. Verzoekende partij meent dat zij (vervolgens) in aanmerking zal komen voor een verblijfsrecht op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar verklaringen niet staaft met enig begin van een bewijs. Zij beperkt zich dienaangaande tot loutere beweringen. Verzoekende partij brengt als bijlage bij haar verzoekschrift een kopie bij van de verblijfstitel en van de sis-kaart van mevrouw M. W. (stukken 3 en 5), evenals het “*verzoek om naturalisatie gericht aan de kamer van volksvertegenwoordigers / aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de hoofdverblijfplaats van de verzoeker*” (stuk 4), enkele loonbrieven op haar naam (stuk 5) en een huurovereenkomst waaruit blijkt dat mevrouw M. W. een woning huurt in de B. straat te Antwerpen (stuk 5). Uit deze stukken, die louter betrekking hebben op de identiteit, het werk en de woonplaats van mevrouw M. W., kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat verzoekende partij met deze persoon werkelijk een relatie heeft, laat staan dat hieruit blijkt dat zij met deze persoon en haar dochters sinds enkele jaren een gezinsleven zou leiden. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat in het verzoekschrift wordt aangegeven dat verzoekende partij in de G. laan woont. Dit wordt eveneens vermeld in het formulier betreffende de aanstelling van een pro-deo advocaat (stuk 2). Uit de gegevens die voorliggen, kan derhalve niet eens worden afgeleid dat verzoekende partij thans samenwoont met mevrouw M. W., die volgens de voorgelegde stukken woonachtig is in de B. straat. Uit de wettelijke informatie waarover de Raad beschikt, blijkt overigens dat verzoekende partij op 22 september 2004 ambtshalve werd afgeschreven en dat zij sindsdien bij geen enkele andere gemeente werd ingeschreven.

De Raad stelt verder vast dat in het administratief dossier evenmin afdoende bewijs kan worden gevonden omtrent het beweerd gezinsleven met mevrouw M. W. en haar dochters. Evenmin blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waaromtrent de gemachtigde op 20 april 2012 een beslissing heeft genomen, heeft geactualiseerd met dit gegeven – verzoekende partij verklaart in haar verzoekschrift “*al verscheidene jaren*” samen te wonen met mevrouw M. W. en haar twee dochters. De Raad merkt verder op dat noch uit het administratief dossier, noch uit de stukken die bij het verzoekschrift werden gevoegd, blijkt dat verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd met mevrouw M. W. Verzoekende partij stelt dienaangaande in het verzoekschrift dat zij en haar partner de nodige documenten verzamelen om deze aanvraag in te dienen. De Raad ziet echter niet in waarom verzoekende partij, die beweert al enkele jaren samen te wonen met deze persoon – hetgeen ook al niet blijkt uit de gegevens die voorliggen –, deze verklaring niet eerder kon afleggen, om vervolgens een aanvraag om gezinshereniging in te dienen in functie van deze wettelijke samenwoning met mevrouw M. W. Dat de beweerd partner van verzoekende partij een beslissing omtrent haar naturalisatieaanvraag afwacht – zij zou “dit jaar nog” Belg worden – verhindert niet dat verzoekende partij en haar voorgehouden partner een verklaring van wettelijke samenwoning afleggen en dat verzoekende partij vervolgens een aanvraag om gezinshereniging indient. De lopende procedure inzake de naturalisatieaanvraag van mevrouw M. W. is dan ook geen valabele reden voor het feit dat verzoekende partij heeft nagelaten enige stappen te ondernemen om haar beweerd relatie te veruitwendigen en om in functie van deze relatie een verblijfsrecht te bekomen in België.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zij in België een gezinsleven leidt dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

3.9. Nu het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond, maakt verzoekende partij ook niet aannemelijk dat, mocht zij gehoord zijn geweest, dit voorgehouden gezinsleven een specifieke omstandigheid is waarmee de gemachtigde krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet rekening had moeten houden bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod en die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake het bestreden inreisverbod een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht, in combinatie met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM moest plaats hebben. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt bijgevolg evenmin aangetoond.

3.10. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij bij het uitoefenen van haar hoorrecht had kunnen uitleggen dat zij de jas van een vriend had geleend, waarin diens rijbewijs en bankkaart achtergebleven waren. Deze informatie had een belangrijke invloed kunnen uitoefenen bij het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich wederom beperkt tot het opwerpen van loutere, niet gestaafde beweringen. Uit het administratief dossier, meer bepaald uit het verslag vreemdelingencontrole van 2 april 2015, kan evenmin worden afgeleid dat verzoekende partij, toen zij op heterdaad werd betrapt op het in het bezit zijn van een rijbewijs op andermans naam, meteen aan de politie zou hebben gemeld dat het om een misverstand ging. Bovendien wordt in dit verslag uitdrukkelijk het volgende vermeld: “*L. beschikt zelf niet over een geldig rijbewijs en staat ambtelijk afgeschreven*”. Het blijkt aldus dat verzoekende partij een voertuig bestuurde terwijl zij niet eens in het bezit was van een geldig rijbewijs. De vaststelling dat verzoekende partij zich *in casu* beperkt tot het uiten van een loutere bewering, wordt versterkt door de constatering dat verzoekende partij, zo blijkt uit het voorgaande, een verklaring geeft die redelijkerwijze niet te rijmen valt met de vastgestelde feiten, zoals blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole.

Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat, mocht zij gehoord zijn geweest, deze loutere beweringen een specifieke omstandigheid uitmaken waarmee de gemachtigde krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet rekening had moeten houden bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod en die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake het bestreden inreisverbod een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, in combinatie met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt ook te dezen niet aangetoond. Verzoekende partij toont evenmin aan dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om haar een inreisverbod op te leggen voor de duur

van drie jaar, omdat zij op heterdaad werd betrapt voor het aanmatigen van een naam. Evenmin wordt aangetoond dat deze motivering gebaseerd is op een onjuiste feitenvinding.

Waar verzoekende partij er tevens op wijst dat het vermoeden van onschuld wordt geschonden doordat deze feiten voor waar worden aangenomen zonder enige vorm van proces, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat het “*vermoeden van onschuld*” een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, lid 2 van het EVRM. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing waarbij een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd, is geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “*vermoeden van onschuld*” kan te dezen dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Verder merkt de Raad op dat de aanmatiging van een naam werd vastgesteld op basis van objectieve gegevens vastgesteld door de lokale politie. Zo constateert de Raad dat uit het administratief verslag vreemdelingencontrole, dat op 2 april 2015 door de politie te Antwerpen werd opgesteld, blijkt dat verzoekende partij naar aanleiding van een reguliere verkeerscontrole op heterdaad betrapt werd op het voorleggen van een foutief rijbewijs en dat verzoekende partij zelf niet over een geldig rijbewijs beschikt. Voor het aanmatigen van een naam werd door de lokale politie een apart proces-verbaal opgesteld met het nummer AN.22.LB.040567/2015. Het gegeven dat er nog geen strafrechtelijke veroordeling is, belet de gemachtigde niet om op grond van een eigen onderzoek, gebaseerd op objectieve vaststellingen door de politie, een standpunt in te nemen en op basis van de vastgestelde feiten verblijfsrechtelijke maatregelen te nemen (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

3.11. Verzoekende partij stelt dat de gemachtigde volgens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en dat de gemachtigde zich er om humanitaire redenen van kan onthouden om een inreisverbod af te leveren. Geen van beide is volgens verzoekende partij gebeurd, terwijl zij zich wel degelijk in “*specifieke, en humanitair gezien behartenswaardige, omstandigheden bevindt*”. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar het gezinsleven dat zij in België leidt. Verzoekende partij hekelt dat in de bestreden beslissing met geen woord gerept wordt over haar gezinsleven.

De Raad verwijst naar bovenstaande uiteenzetting in punt 3.8., waaruit blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij in België een gezinsleven leidt dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. De Raad herhaalt dat verzoekende partij zich dienaangaande beperkt tot loutere, niet gestaafde beweringen – uit de stukken die zij in het verzoekschrift heeft bijgebracht, kan niet worden afgeleid dat zij een gezinsleven leidt met mevrouw M. W. –, dat evenmin in het administratief dossier afdoende aanwijzingen kunnen worden aangetroffen voor dit gezinsleven en dat verzoekende partij bovendien helemaal geen stappen heeft ondernomen om haar relatie te veruitwendigen door het afleggen van een verklaring van samenwoning en door het indienen van een aanvraag om gezinshereniging in functie van deze voorgehouden relatie, zonder hier een valabele verklaring voor te kunnen bieden.

De Raad benadrukt dat de gemachtigde krachtens artikel 74/11, § 1 er toe gebonden is om een inreisverbod op te leggen wanneer voor het vrijwillig vertrek geen enkel termijn is toegestaan alsook wanneer een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Nu uit de stukken van het administratief dossier niet kan worden afgeleid dat er sprake was van een gezinsleven ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, kan de gemachtigde niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het opleggen en het vaststellen van de duur van het opgelegde inreisverbod en dat in het kader hiervan een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM diende plaats te hebben. Nu het bestaan van een gezinsleven niet blijkt, kan verzoekende partij niet dienstig betogen zich in humanitair gezien behartenswaardige omstandigheden te bevinden. Een schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid en § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Evenmin toont verzoekende partij derwijze aan dat het opleggen van een inreisverbod en de vaststelling ervan voor de duur van drie jaar kennelijk onredelijk is of gebaseerd is op een onjuiste feitenvinding. Zij toont niet aan dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

3.12. Verzoekende partij haalt nog aan dat de motivering dat haar een inreisverbod wordt opgelegd omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 januari 2013 niet correct is. Zij stelt dat zij wel degelijk gepoogd heeft om vrijwillig te vertrekken, doch dat zij hier niet in slaagde omdat zij niet over de nodige documenten beschikte.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich dienaangaande beperkt tot het uiten van loutere beweringen, nu deze verklaring geen steun vindt in het administratief dossier, waarin zich overigens een kopie van haar Angolese identiteitskaart bevindt. Verzoekende partij licht op geen enkele wijze toe waarom zij op basis van haar nationaal identiteitsdocument niet de nodige documenten zou hebben kunnen verkrijgen om terug te reizen naar haar land van herkomst, of elders. Verzoekende partij toont middels het uiten van loutere, niet gestaafde beweringen dan ook niet aan dat het motief in kwestie gebaseerd is op een onjuiste feitenvinding. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt te dezen niet aangetoond.

3.13. Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat zij een beroep heeft ingediend tegen het bevel om grondgebied te verlaten van 3 april 2015, waarin haar geen termijn wordt verleend om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad er nogmaals op dat het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen op 28 september 2015 bij arrest nr. 153 425, zoals blijkt uit punt 1.5. Een dergelijke bemerking – die overigens op geen enkele wijze wordt toegelicht – heeft dan ook geen enkele invloed op de motieven waarop het bestreden inreisverbod is gebaseerd, met name de vaststelling dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan én de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

3.14. De Raad stelt vast dat geen schending wordt aangetoond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, artikel 41 van het Handvest of het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES